

PAGINA LITERARIA

UN ANY DESPRES DE LA MORT DE JAIME GIL DE BIEDMA:

Que la vida iba en serio
 uno lo empieza ha comprender más tarde
 -como todos los jóvenes, yo vine
 a llevarme la vida por delante.

Dejar huella quería
 y marcharme entre aplausos
 -envejecer, morir, eran tan sólo
 las dimensiones del teatro.

Però ha pasado el tiempo
 y la verdad desagradable esoma:
 envejecer, morir,
 es el único argumento de la obra.

Potser que a alguns de vosaltres vos sonen aquests versos. Pràcticament tots els diaris del estat els van reproduir al gener de l'any passat, després de la mort del poeta. El nostre record arriba un any tard, però potser per això guanya en fervor.

Jaime Gil de Biedma va néixer a Barcelona l'any 1.929; forma part del grup poètic del 50 amb Caballero Bonald, Angel González, J. A. Valente... i alhora s'integra dins l'anomenada "escuela de Barcelona" junt Carlos Barral, Pere Gimferrer, José Agustín Goytisolo y Manuel Vázquez Montalbán.

La poesia d'aquest grup intenta parlar de realitat concretes presentades com una narració o un reportatge. Presenten situacions viscudes, experiències biogràfiques amb un llenguatge senzill i clar, ja que pretenen arribar a un màxim de lectors. És l'anomenada poesia de l'experiència.

Gil de Biedma al llibre El pie de la letra on recull assajos seus d'entre els anys 1.955-79 transcriu la definició que Tolstoi dona de l'art: "evocar un sentimiento que uno ha experimentado, y, una vez evocado, transmitirlo por medio de movimientos, líneas, colores, sonidos o palabras, de modo tal que los demás experimenten el mismo sentimiento". L'obra poètica de Biedma és plena d'evocacions, d'experiències viscudes i quasi podríem qualificar-la d'autobiogràfica.

En quatre temes podem dividir la seua producció poètica: l'experiència pròpia, el pas del temps, l'amor i la poesia social.

Pel que fa al primer cal tenir en compte que el "jo" que apareix als poemes està desdoblada ja que l'escriptor s'inventa una identitat: d'una banda està ell com a individu únic, íntim i d'altra banda ell dins la col·lectivitat, un més entre tants. Aquesta doble consciència queda ben palesa al poema "Contra Jaime Gil de Biedma" :

De qué sirve, quisiera yo saber, cambiar de piso,
 dejar atrás un sótano más negro
 que mi reputación -y ya es decir-,
 poner visillos blancos
 y tomar criada,
 renunciar a la vida de bohemio,
 si vienes luego tú, pelmazo,
 embarazoso huésped, memo vestido con mis trajes,
 zángano de colmena, inútil, cacasano,
 con tus manos lavadas,
 a comer en mi plato y a ensuciar la casa ?